

HOLÉCZINÉ TÓTH ZSUZSA

Azon a mólón

Egy ragyogó napsütéses márciusi délutánon Zsolt autójával megállt a Balaton-parton. Egy keszthelyi kiküldetésből tartott haza, amikor elhatározta, hogy lekanyarodik ide, a mólóhoz, amelyen már legalább tíz éve nem járt. Sietve végigment a platánokkal övezett fason, ügyet sem vetve a gondozott pázsitból itt-ott kikandikáló krókuszokra és a fákon csivitelő madarakra. A mólóhoz érve végigment egészen a csúcsig, és leült a hullámtörő korlát szélére. Kora tavasz volt, a tavon nem látott egyetlen csónakot sem. Rajta kívül csak három-négy ember sétálgatott ott, de ez nem zavarta őt. Szemével a fodrozódó vízen visszatükröződő távoli kék eget szemlélte, de gondolatai messze jártak.

Ez volt az a móló, ahol tíz évvel ezelőtt, egy ilyen csodás tavaszi napon megkérte Judit kezét. Juditét, akit végtelen szerelmmel szeretett, azét a lányét, aki most tizenhatezer kilométer távolságra él tőle, és aki még most – három évvel a távozása után – sem akar vele szóba állni. Hallja esténként, amint fiai Skype-on beszélgetnek az anyjukkal, de amióta párszor benyitott hozzájuk, hogy legalább köszönhessen egykori szerelmének, mindig bezárkóznak a szobájukba, ha meghallják a hívó jelet. Ő pedig ott áll az ajtón kívül, hogy legalább néhány hangfoszlányát és a kacagását hallhassa.

Igen, veszekedtek azon a három évvel ezelőtti estén. A felesége szabadságot akart, itt akarta hagyni őt meg a négy- és hatéves fiait – azt mondta: megfullad ebben a langymeleg családi fészekben, neki álmai vannak, ő még akar lenni valaki! Zsolt nem tudja már pontosan felidézni a saját szavait, de az biztos, hogy kiabált vele: felelőtlennek nevezte, amiért a kisfiat el akarja hagyni... és arra is emlékszik, hogy mérgében azt mondta: „Ha most elmegy, ide többé vissza ne gyere!”

De Judit elment. A Facebookról tudta meg, hogy meg sem állt Ausztráliáig, ahol egy farmon helyezkedett el. Fizikai munkára

egy szőlészetben, ahol azóta a szőlőnemesítést tanulja, és arra gyűjt, hogy saját földet vehessen. Azt is a közösségi oldalról tudja, hogy rendszeresen edz: maratoni futó lett, és már több versenyt megnyert. Lebarnult, izmos testéről, a futástól kipirult arcáról a közelmúltban is látott új képeket. Az arcán elszántság, győzni akarás tükröződött.

Vajon boldog? Ha a fiait kérdi, csak annyit mondanak: „Igen, anya jól van, és vár bennünket.” Egyszer már majdnem kiszaladt a száján: „Mindhármunkat?” De tudta, a kilencéves Andris ezt egyáltalán nem így értette. Az anya csak a fiait akarja viszontlátni, most arra gyűjt, hogy repülőjegyet küldhessen nekik és a nagymamának. Azt az embert, akinek egykor hűséget fogadott itt a mólón, már kitörölte az életéből. Zsolt szemében könnyek jelentek meg a gondolatra, hogy egykori szerelme nem is tizenhatezer kilométerre, hanem fényévnnyire távolodott tőle.

Az élet megy tovább

Tibi harminc éven át ápolta odaadóan a feleségét. Végignézte a leépülését, és közben felnevelte közös gyerekeiket, Andrist. Ott ült a szülői értekezleteken, kísérte az osztálykirándulásra, és mindig megbeszélték a gyermeklét kis- és nagydolgait.

A fiúnak sem volt könnyű: amíg az osztálytársai közös családi kirándulásról, boldog tengerparti nyaralásról meséltek, csendesen hallgatta őket. Mivel soha senkit nem hívott születésnapra zsúrba, egy idő után már őt sem hívták. Azt hitték, beképzelt és magának való, pedig csak nem akarta senkivel megosztani, hogy ők bizony másként élnek. Miközben mások moziba mennek a szüleikkel, ő esti programként anyukája kimosott fáslijait tekeri föl, hogy másnap reggel még iskolába indulás előtt apukája könnyebben visszatekerhesse azt Vali mami lábára.

Három hónapja, hogy eltemették Valériát. Andris már felnőtt, és bár megviselte édesanyja halála, lelke mélyén tudja, megváltás volt számára. A két férfi most együtt üldögél a szobában, Tibi szeretne előhozakodni azzal, hogy neki van valakije

– akivel már évek óta szeretik egymást –, és be akarja mutatni Andrisnak. Tudja, hogy a fia szerelmes, bízik benne, ebben a lelkiállapotban megérti őt.

– Olyan jó benneteket együtt látni Flórával! – mondja mosolyogva. – Örülök, hogy volt egy kedves és tüneményes lány melletted azokban a nehéz napokban.

– Igen apu, ő nagyon jól tudta kezelni a hangulatváltásaimat. Érezte, mikor kell hozzám bújni, mikor tud a csókjaival vigasztalni, de hagyott időt nekem a gyász feldolgozására is. Neked ez jóval nehezebb lehet.

– Hát igen, kisfiam... egy férjnek eltemetnie azt, aki az első szerelme volt, aki fiút szült neki... nagyon kegyetlen dolog. Te tudod, milyen régen tisztában voltam vele, hogy nincs visszaút, hogy csak idő kérdése, mikor veszítem el őt. Tudtam, hogy rád számíthatok, de mégis voltak helyzetek, amikor nagyon magamra maradtam a bánatommal. Téged lefoglalt a tanulás, azután megismerted Krisztit, majd Flórát... Nagyon meglepődnél, ha azt mondanám, nekem is volt valakim, aki segített elviselni ezt a hosszú agóniát?

– Mi? Miket beszélsz? Hogy értsem ezt? – kérdezte Andris emelt hangon.

– Hát... nehéz erről beszélnem, de szeretném, ha megértenéd... amikor harmadikos voltál a Katonában... tudod, a Gábor anyukája, aki kétéves kora óta egyedül nevelte a barátodat... Szóval vele sokat beszélgettünk a gyerekeink problémáiról, meg az itthoni gondokról... és ez segített a hétköznapi elviselésében... azután szinte észrevétlenül egyre közelebb kerültünk egymáshoz...

– Mi? Azt akarod mondani, hogy miközben anyu ágyhoz kötött volt, és itthon szenvedett, te megcsaltad? És épp a haverom anyukájával? Nem akarom elhinni! Neeem! Ez nem az én apám! – kiáltotta, és kis híján sírva fakadt.

– Fiam... értsd meg... annyi éven át zokszó nélkül tettem a dolgom... anyukád többször is mondta, hogy ő megértené, ha lenne valakim...

– Jézus! Te anyának is elmondtad?!

– Nem, nem, félreértesz! Azt mondom, ő engedte volna, néha még biztatott is... de mivel gondoltam, hogy ezt csak miattam teszi, soha egyetlen szóval se céloztam rá.

– Akkor is! Aljas, szemét dolog egy haldoklóval szemben! Ha belegondolok, hogy én az „ő” palacsintáját ettem, és olykor még babusgatott is... „mintha a fiam lennél” – mondogatta. Nem, apa, ezt nem tudom elfogadni! Még ha egy idegennel tetted volna, azt is nehezen érteném meg, de ez olyan, mintha... mintha engem is becsaptál volna! Soha, de soha ne próbáld ezt velem megértetni, hallani se akarok róla!

– De kisfiam! Legalább gondold át... mi szerettük volna Andival, ha megértitek... ha már karácsonykor együtt ünnepelhettünk... és szilveszterkor pezsgőt bontunk a közös jövőnkre – és a tiétekre is Flórával.

– Na de apu! Hogy képzelted ezt? Már most megmondom: Flóráéknál fogom az ünnepet tölteni, és soha nem akarom ebben a házban, anyukám szobájában látni azt az asszonyt... többet a nevét se akarom hallani! Még hogy együtt pezsgőzünk? Vedd tudomásul: többé az életben nem fogok pezsgőzni, nehogy arra a napra emlékeztessen, amikor ezt kérted tőlem.

Két apeva

A
földi
lét csak a
szeretettel
tud teljes lenni.

Egy
ünnep
egyedül?
Ha nincs társad,
semmid sincs akkor.